

נוער

סיפורו של קורבו

זהו הסיפור הקלאסי של בן הטובים, ש נדחף — ללא כל אשמה ברורה מצידו — אל הסוף המר, בעיקביות של טרגדיה יוונית.

ייתכן כי גורלו של אריאל נחרץ עוד ברגע שנולד. שני הוריו, הם אנשים ידועים, שאמנותם מלאה את כל חייהם. מאחר שלא היה להם בית רגיל, נשלח הבן לקיבוץ בו בילה עשר שנים. שהותו בקיבוץ השפיעה עליו בשני כיוונים: היא הרחיקה אותו מ' אחיזה משפחתית; היא נטעה בו תמימות ביותר של ילדותו; היא נטעה בו תמימות של בן קיבוץ, שהפריעה לו, ברבות הימים, למצוא את מקומו בחברה העירונית.

מן הקיבוץ עבר אריאל למוסד הדסים. שם קרה המקרה שהעמיס על כתפיו הצעיר רות מעמסה נוספת, כבדה מנשוא.

תאניה במוסד. בהדסים פגש אריאל את אודי דיין, בנו של שר החקלאות, משה דיין.

כמו כל הדיינים, ספוג אודי רוח הרפת' קניה. שנה לפני כן שיחק בנפץ של רימון יד, פצע את ידו. באחד הימים יצא עם אריאל לסייר במחנה צבאי סמוך, מצא כמה פצצות. הצעירים לקחו את הפצצות עמם, החליטו לפרקם בחדרם שבמוסד. הפצצה התפוצצה בעת הטיפול. הרופאים נאלצו, ב' על כורחם, לקטוע את רגלו של אריאל מ' תחת לברך.

אח עד כה הרגיש אריאל רק בחוסר תשומת-לב וחמימות משפחתית, הרי עתה נאלץ להתמודד גם עם ממומו הגופני. הצעיר, שהצטיין עד כה בספורט, לא יכול היה לנוח. הוריו נאלצו להעבירו לדירה בקומה ראשונה, מחוץ לעיר, כדי שלא יצטרך לטפס במדרגות בתקופה הארוכה שעברה עד שהותקנה לו רגל תותבת.

המרירות הטבעית שהצטברה בליבו של הצעיר הרגשני חיפשה לה פורקן. הוא מצא אותו בקרב כמה מצעירי השכונה היותר פרוצים.

על מנת להפריד בינו ובין חברה זו, החזירוהו ההורים המודאגים לח'אביב. שם נשאר אריאל ללא ידידים, בתקופה בה זקוק צעיר לידידות יותר מכל.

ההורים הרגישו במצוקת בנם, ניסו לשוא לעזור לו. הם ביקשו להשיג פיצויים ממש' רד הבטחון וממוסד הדסים על המום שנגרם לבנם עקב טרגדיה, אולם מאמציהם עלו בתוהו. כאשר הצעיר משרד-הבטחון, לבסוף, סכום של 5000 לירות, דחו ההורים את ההצעה המגוחכת בשאט-נפש.

קו אטום. שרשרת של מקרים אומ' ללים שכנעו את הצעיר כי העולם רקוב. כמה פעמים הובטחה לו עבודה עדידי מקומות שונים, אך בכל פעם נדחה ברגע האחרון מסיבות בלתי מובנות. גם לימודיו בקונסרבטוריון למוסיקה, בהם גילה כשרון בלתי מבוטלי לא נתנו לו את הסיפוק ה' מושלם.

כל המשברים הגיעו לשיאם כאשר הגיע אריאל. גייל הגיוס. בשבילו היה זה המבחן העליון. הוא רצה להתגייס. הגיוס הבטיח לו חברה חדשה, הוכחה שהוא אדם צעיר ומועיל בחברה.

ההורים הבינו את המצב הגורלי. הם שטחו תחנונים בפני משה דיין. דיין שלח אותם לשמעון פרס. פרס נתן להם פתקה למישהו אחר. התוצאה: אפס. לשוא התחננו ההורים שיעסיקו את הבן, פצוע הרגלי, לפחות כאזרח בצבא, או כעובד תעשי' וכו' גם בלי משכורת. הם נתקלו בקיר אטום.

לא טיפול משפטי. ההמשך היה כמ' עט ברור מאליו: אריאל הגלמוד מצא לו חבר — עבריין צעיר. הלה הסית אותו והשתתף במבצעים. סוף סוף ניתן לאריאל להוכיח את כוכולתו: הוא עלה על כל חבריו בטיפוס על צינורות, בהעזתו ובאומץ ליבו.

הכנופיה, אליה השתייך, ביצעה כמה פרי' צות ליקוסקים והנויות. את הסחורה הגנו' בה מכרה הכנופיה לבעלי חנויות קטנות כסביבה, שניהשו, קרוב לוודאי, את מקור רה המדוייק.

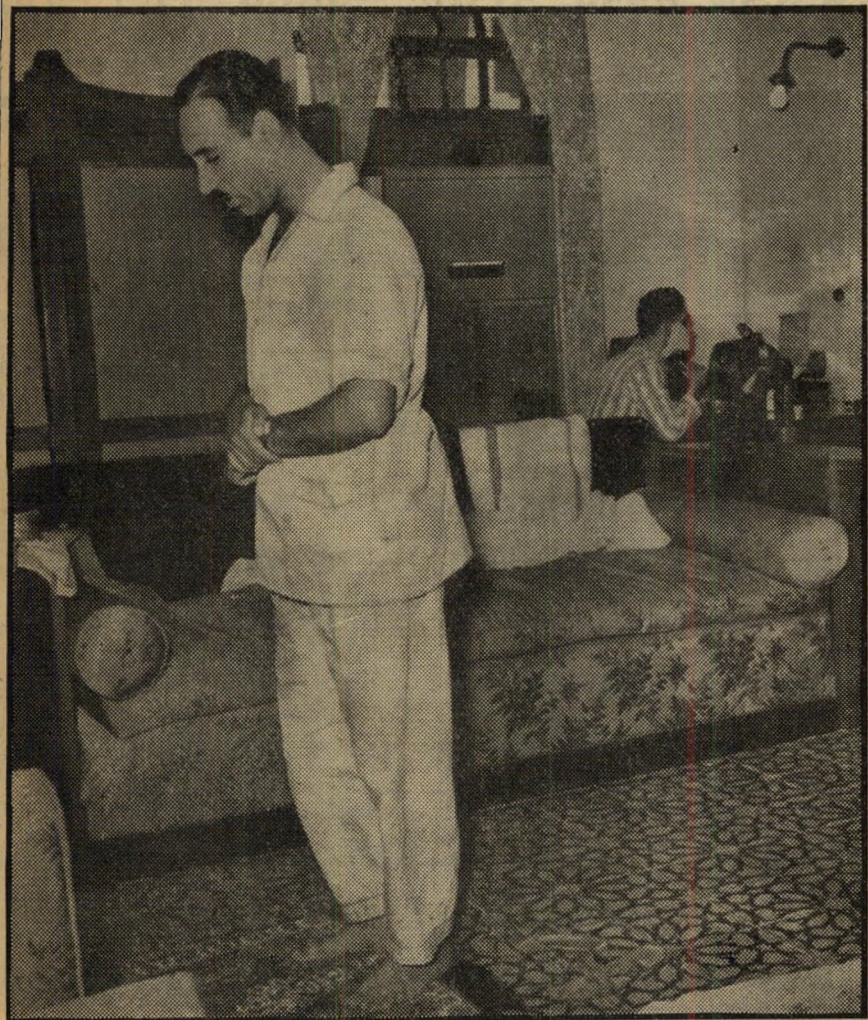
השבוע אסרה משטרת מחוז תל-אביב את אריאל יחד עם חבריו ומחזיקי הרכוש הגנוב. בשביל אריאל היתה זו מכה מהממת. כאשר הובא הוא בפני השופט, להוצאת פקודת מעצר, העמיד פני גבר נוקשה וציני. חברו הודה בחמש עשרה פריצות. אריאל, בחיך של זלזול, הודה בשבע-עשרה. אריאל, אך סיפורו אינו סיפור של פשע. זהו

קאסם נחשב לקוסם - אך קסמו כג - והשבוע

המלהפכה

לשפוט את קאסם. לדברי נוסעים שהגיעו לביירות, מיד עם חידוש הקשר האווירי, שאלו אותו שופטיו שאלה אחת בלבד: "את מי הרגת בתקופת שלטונך?" קאסם לא השיב. שתק גם גיסו שנשבה עמו, אלוף פאדל עבאס אל-מהדאחי, מי שהיה אב בית-הדין הצבאי אשר שפט מאות מתנגדים במשפט-ראויה. אותו מה' דאחי שהפך את המשפט לקירקס טלביזיוני,

ארץ-מישנה עבד אל-ראזק, מפקד בסיס חבאניה, עמד בעצמו במיגדל ה' פיקות, בבוקר יום הששי האחרון. הוא ראה את להק המיגים וההאנטרים ממריאים, ב' ידעו כי הפעם אין הם יוצאים לטיסת-אימור' נים או לסיור באיזור המרידה הכורדית בצפון. הפעם נשאו מטוסי הסילון הימוש מלא, ומטרתם היתה משרד-הבטחון, שבלב בגדאד.

ידידים בופש

עבד אל-כרים קאסם ועבד אל-סלאם עארף נהגו לישון באו' תו חדר. אחרי שהצליחו להפיל את השלטון המלוכני ב' 1958. עארף נראה בשעת תפילה, לבוש עדיין בפגי'אמה. ברקע נראה קאסם כשהוא מתגלח. ואשר השיב להתקפה משודרת של עבד אל-נאצר במשפט המפורסם: "אני מחכה לך שתופיע לפני, יא שימפאנוה!" קאסם וגיסו עמדו דוממים. אחד מחברי בית-הדין הגיש להם רשימה ארוכה. "הנה שמות האנשים שהוצאתם להורג!" ללא גיגונים וללא השהיות גזרו קציני ההפיכה החדשה את דינו של ראש ההפיכה הקודמת: מות.

המטוסים שרקו מעל לבתי בגדאד כשהם נממכים טוס, ועוד לפני שאיש יבחין במת' רחש, גם לא דוד המישמר של משרד' הבטחון — החלה ההרעשה. 60 גיחות ערכו המטוסים, כשהם ממטירים פצצות, רקיטות ואש תותחיים. אותו זמן נכנסה לפעולה הורוצ הבישתיית של ההפיכה. טאנקים ושריוניות צרו על משרד-הבטחון, כשהם מהדקים את טבעת המצור תוך כדי יריות.

הידיעות הראשונות ששידרו המהפכנים על גלי רדיו בבגדאד היו: משרד-הבטחון הופצץ, עבד אל-כרים קאסם נהרג, אך קאסם הוצא להורג רק למחרת, כאשר חיד' שה טלביזיה את שידוריה. השידור הרא' שון המחיש בצורה חד-משמעית, כי אין אמת' במסופיה שקאסם הצליח להימלט: המצ' למה עקבה אחרי שני גברים במדי-קיינים מרופטים, אשר הובלו כבולים בחצר משרד' הבטחון. כל צופה טלביזיה עיראקי היה יכול לראות איך הם הועמדו ליד קיר נקובר-סיסים, וכיתת-אש קטנה מכוונת ל' עבדם את רוביה. פקודה — ועבד אל-כרים קאסם צנח מת, לצד פאדל עבאס אל-מהדאחי.

היה זה קרוב לשעת הצהרים, אחרי ש' עברו כבר חמש שעות של קרב, כאשר יחידת-חלוץ של המורדים הצליחה להגיע אל המיקלס התת-קרקעי. שם מצאו את מוקדם: הגנראל עבד אל-כרים קאסם, נשיא עיראק. לדברי רדיו קאהיר, ישב שם שליט עיראק, כשהוא עוקב אחרי מהלך ההפיכה נגדיו בעזרת רדיו טראנזיסטור. כאשר הגיעו חיילי ההפיכה אל פתח מיק' לטו, צרח בקולו החד וההיסטרי: "אל תירו! אני נכנע!"

מוות כחצר

סופו כבר היה קרוב. כשבאנפים הני' דחים של הבניין הגדול, ובעמדות ה' פוזרות בגנים, עוד לא חללו חילופי-היריות, הובל קאסם בפני אדונים החדשים של ארצו: הם ישבו בבית-דין שדה מיוחד, שתפקידו

סיפור של אשמה, בו מופיע אריאל עצמו כקורבן שגיאותיהם ואשמתם של אחרים. אין ספק שאפשר היה להציל, לנצל את כשרונותיו, להפכו לאזרח מצטיין — איל-מלא ניתקל בכל שלב משלבי חייו בקיר אטום של מזל-בייש, חוסר אהבה, חוסר תשומת-לב ואדישות. הוריו טרבו לספר אודותיו דבר השבוע, אך מומחים לענייני נוער שאלו את עצ' מם: מה הטעם לערוך משפט לנער כמו אריאל, לשנות אותו לבלות במאסר בחברת פושעים, להמרידו סופית נגד החברה. ברור היה, כי הטיפול אשר אריאל, ודומיו, זקוקים לו — אינו טיפול משפטי.

משטרה

כלי עזרת השם

כיצד לזכוד משטרה מסודרת פורצים? אדם ממוצע סבור, ובצדק, שקודם כל מגלה המשטרה את הפריצה, גובה את העדויות הדרושות, ומאתרת באמצעות חקירה ומודי' עיה את העבריינים. השבוע גילו כמה סקרנים, יושביו של אולם הדיונים בבית משפט השלום בתל-אביב, כי משטרת המחוז עובדת בדיוק בצורה הפוכה.

אין כל הוכחות. יצחק (זסי) שם-טוב הוא לקוח קבוע של בית-המשפט, אורח כבוד של עולם הפשע. השבוע הובא שוב בפני שופט השלום חיים שטינברג. השוט' רים, שליוו אותו, ביקשו להוציא נגדו פקודת-מעצר.

"על סמך מה?" שאל השופט, אגב עיון שגרתי בניירות. תשובת מפקח-משנה, אבר' הם אביבי, היתה מעניינת: "למעשה אין לנו עדיין כל הוכחות נגדו. מצאנו אותו משוטט בשדרות הקרו הקיימת. אולי יש שם פריצה, אבל עדיין לא איתרנו את המקום". השופט לא היסס הרבה. המשטרה ביקשה עשרה ימי-מעצר, והוא אישר ארבעה. הצעיר קיבל את הגוירה באדישות וללא תרעומת: "ככה זה", אמר זקי שם-טוב, כשהוצא מן האולם. "מה לעשות, אין לי שם טוב."

דואר

מי יושב על הקו?

כמה שיחות טלפוניות מסוגל אדם לנהל בממוצע ביום אחד?

ספק אם מי ממוני הטלפון ניסה אי-פעם לעשות חישוב כזה. אולם השבוע התגלה לכתב חרות בכאר-שבוע, יצחק שתיל, כי לוא היתה נערכת תחרות מעין זו, היה הוא ז' מן רשמי, חשבון הטלפון של משרד הדואר, בעזרתו היה יכול להוכיח כי במשך החדשים האחרונים ניתן לא פחות משמונים שיחות טלפוניות ביום.

שם חדש לחוק. אין גם מי שיפקפק בכך כי שתיל היה זוכה באחד המקומות ה' ראשונים בתחרות על הנושא: האיש שהת' פרסם ביותר כוחות הטלפון.

לפני ארבעה חודשים פנה חבר הכנסת מסיעת חרות, אברהם דורני, לשר-הדואר מעל במת הכנסת, כשטנה תמורה: אונינים אלמוניות האזינו לשיחת הטלפון שניהל כתב חרות בכאר-שבוע עם נציגי חרות במועצת אופקים, בעיצומה של שיבתה שנערכה אז במקום. עד היום לא נתגלו המאזינים האל-מוניים, אולם בכאר שבוע החלו מכנים את הצעת החוק בדבר האונת-סתר לטלפונים ב' שם "חוק שתיל".

השבוע נתלתה פרישה חדשה בחוט הטלפון של שתיל. חשבון הטלפון שקיבל חייב אותו בתשלום עבור 4132 שיחות טלפוניות למשך החדשים האחרונים.

למדו את הפטנט. שתיל ישב ליד מ' כונת הכתיבה שלו, שלח מכתב דחוף למחל' קת הטלפונים בדואר באר-שבוע, עם העתק לשר-הדואר. כתב הוא בין השאר: "לפי החישוב הנ'ל היה עלי לנהל 70 שי' חות בממוצע ליום. אך מכיוון שנעדרתי קרוב לשבועיים מן הבית (הדירה היתה נעולה ואין לשער שמאן-דהו חדר לתוכה בהעזרי וניהל משם שיחות טלפון), הרי שהממוצע עולה ל-80 שיחות".

כמוכן ששתיל לא יכול היה שלא לנסות לקשר בין שני המקרים. אמר הוא לידידיו, ספק ברצינות, ספק כבדיחה: "מי יודע, אר' לי אלה שעלו לי על הקו בפעם הרא' שונה למדו את הפטנט ועכשיו הם מנהלים שיחות פרטיות בקו שלי".

מוות בפגי'אמה רפובליקה הראשונה בעיראק חיה 1670 יום. היא נולדה כשם שמתה: